

S první dámou folku

Pavčina Jíšová je výrazná jihočeská pěvecká osobnost, jež především v oblasti folku zaznamenala v poslední době výrazný posun kariéry, zejména díky dvěma posledním sólovým projektům „Láska je nádech“ a „V proutěném křesle“. Ty ji vyzvedly až za hranice tohoto stylu a potvrdily tak zajímavý vzestup této interpretky, známé i ze spolupráce s Michalem Tučným. Český posluchač a divák ji pak bude hlavně znát díky letitému účinkování ve skupině Nezmaři. Položili jsme jí proto několik otázek.

Přibližte svoje začátky jako zpěvačka? Měla jste nějaké předpoklady stát se zpěvačkou i z rodiny, ve které jste žila?

Moje maminka se dodnes věnuje práci s dětmi ve folklóru. Začínala jsem zpívat ve folklórním souboru Bárováček při ZŠ, do které jsem coby dítě školou povinné chodila. Pak jsem hrála v kapele příznávku na housle. Na gymplu a PF jsem pak prostřídala spoustu skupin, různých obsazení i žánrů. Jen opera mi moc nešla. V LŠU – dnes ZUŠ - jsem taky navštěvovala hodiny zpěvu. Učila mě paní profesorka Nováčková. Myslím, že mě naučila správně používat techniku při zpívání. Ale párkrát jsem měla ze zpěvu i dvojku. Pěvecký výraz mě naučila asi hospoda a časté zpívání před lidmi.

Účinkování ve skupině Nezmaři vás asi natrvalo posadilo do folkového kolotoče.

Uvažovala jste vždy, že folk či country hudba je ta Vaše cesta?

K folku mě přivedl Pavel Lohonka Žalman. Přetím jsem zpívala v bluegrassové skupině, se kterou jsem dvakrát získala Portu v Plzni. Hráli jsme převzatý tradiční americký repertoár s českými texty. Taky jsem se snažila zpívat anglicky. Dnes si myslím, že by tomu lidé mluvící tímto jazykem moc nerozuměli. Ale tenkrát k nám Američané nejezdili tak často, jako dnes.

Žalman mi pak nabídl spolupráci. Lákala mě původní česká písnička, kterou přede mnou ještě nikdo nezpíval, něco, co by bylo napsáno jen pro mě. Tuhle představu mi Žalman splnil.

Pak jsem se vdala, protože jsem chtěla rodinu. Pak jsem nastoupila k Nezmarům, u kterých jsem byla jedenáct let. Spolupráci s nimi dokládá hezká řádka hudebních nosičů, o kterých se můžete dozvědět na mých webových stránkách www.jisova.cz pod heslem diskografie.

Věřím, že žánrové zařazení mého zpívání je v pořádku – folk a country hudba.

Co máte tedy ráda na těchto stylech, a jak vnímáte svůj další hudební posun v souvislosti s vydáním Vašeho posledního alba ?

Moje poslední deska V proutěném křesle je provedena tak, jak dnes vystupuji na svých koncertech s kapelou. Album natočili stejní hráči, se kterými dnes hraji. Jsou to čtyři muži - dva z Čech – Pavel Malina /kytary/, Pavel Plánka /bicí/ a dva ze Slovenska –Juraj Figura /baskytara/, Peter Szabados /dobro/. Je to už trochu jiný zvuk, Nezmaři hráli spíše tradiční folk postavený na barevných vícehlasých vokálech. Dnes je koncert postaven především na

plném zvuku kapely a na barevnosti nástrojů. Taky na mém sólovém zpěvu a pánských hlasech. Myslím si, že jde především o písničku jako takovou. Dnes si přeji, aby byla zaranžovaná trochu rytmičtěji, aby se líbila i mladému posluchači. A když chytne ještě nápěv písni, je určitě hudební cesta správně namířena. Ale to všechno ukáže čas. Moc lidí nás v nové sestavě ještě neslyšelo.

Jak vnímáte svojí účast v hudebním světě v kontextu s Vaším psaním písniček? Není škoda, že řadu písniček jste věnovala jiným, např.: Věře Martinové ?

Věra Martinová mi naopak dala víru v sebe jako autorce písni. Vzala si některé mé věci do repertoáru a tím pak nastartovala moje větší psaní. Mám radost, že mé předešlé čtvrté album Láska je nádech jsem autorsky zvládla celé sama. Neznamená to však, že už chci zpívat jen to, co sama napíšu. Naopak. Za svůj úspěšný textařský počín považuji text pro Pavla Bobka Motýlek ráno. Tato skladba je na jeho posledním albu. V televizním provedení zazněla v Benefici Pavla Bobka. Je příjemné, že tuto skladbu jako duet s Pavlem Bobkem i zpívám. Poslední spolupráci s jinými hudebníky zastupuje Pavel Lohonka Žalman. Napsali jsme spolu duet, který také zpíváme společně s Žalmanovou sestavou. Píseň se jmenuje Do jedné řeky... Škoda, že jsem ještě nepsala v době, kdy jsem mohla stát na jednom pódiu společně s Michalem Tučným.

Jaká je nyní Vaše cesta dál v umělecké branži ? Obzvláště, když dnes prodej desek klesá a koncertů není také moc? Spolupracujete ještě s nějakými jinými interprety ?

Věřím, že budu zpívat nadále, že celková situace zájmu o kulturu se promění, až se ustálí hospodářská situace v naší zemi. Doufám, že to bude dřív, než půjdu do důchodu. Navíc folkaři byli vždycky ti, co mohli vyjít do ulic. Tím netvrdím, že bych byla revolucionářský typ, o politiku se také nestarám a nerozumím jí. Myslím tím, že jsme nenároční a můžeme hrát kdekoliv, kde jsou lidé, kteří nás chtějí poslouchat a věří nám, že to myslíme upřímně. Sláva a peníze mohou pominout, ale písničky zůstávají.

Máte nějaké vzory? Posloucháte zahraniční tvorbu nebo i třeba americkou country ?

V té dnes je možné najít ledacos . Nebo jaký máte recept na to, aby Vaše písnička byla dobrá a hlavně oslovila posluchače? Je třeba se více otevřít jiným proudům, abyste mohla v dnešní konkurenci uspět ?

Píšu svoje písničky intuitivně. Hudbu poslouchám minimálně. Neberu svou práci soutěživě, když slyším slova uspět v dnešní konkurenci, vstávají mi chlupy na těle hrůzou. Nechci, aby se z folkové muziky vytratila přirozenost a živočišnost. Začala jsem zpívat bez honorářů, z lásky k hudbě. To, že jsem se začala hudbou živit, způsobil zájem publika, neměla bych čas se ještě věnovat mé původní profesi , tj. učitelka – obor český jazyk, hudební výchova. Nemyslím si, že honoráře za mé vystupování jsou přemrštěné, ve srovnání s popovou scénou je to spíše naopak. Dnes se začaly míchat v hudbě různé žánry. Kdyby před lety kapela na Portě měla ve svém středu bubeníka, asi by ji publikum vypískalo. Doba se změnila. Je těžké udržet původní čisté věci, obchod proniká silně i do oblasti folk a country. Většina národa je ochotna nechat se zblbnout médii.

Jestli mě někdy něco zničí, tak to bude právě obchodování s hudbou.

Teď mimo uměleckou notu. Jak vnímáte vstup naší republiky do EU ?

Vzhledem k tomu, že mám mezinárodní – evropskou kapelu/ Peter Szabados je dokonce národnosti maďarské/, jsem myslím připravena. Je teď na nás, zda bude o naši hudbu v Evropě zájem. Co se týče zlepšení životní úrovně celého národa, to zase ukáže čas. Je doba,

kdy musí být lidé tvrdí, musí se umět prosadit. Ta tvrdost mi není vlastní, a to je moje nevýhoda. Říká se, že je třeba být včas na správném místě, ale také k tomu patří, že štěstí přeje připraveným. Uvidíme. A kdyby se to moc nepovedlo, hlavně, že jsme zdraví.

Jak jste strávila letní měsíce a dovolenou?

Se setrou jsem byla v Tunisku na ostrově Djerba. Nevyšlo nám počasí, byla jsem překvapena obchody, kde skoro nic neměli. Také mi nevyhovovali místní muži. Jejich, s prominutím, dotěrnost.

S dcerou a s přáteli jsem byla na lodích na Vltavě. Jinak je většinou moje léto ve znamení hudebních festivalů.

Máte nějaké své životní krédo?

Homo sum, nil humani a me alienum puto.

Rozhovor: Aleš Trdla, vyšlo v magazínu Tuty, září 2004